

UTRDBE OB BOSPORU.

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

(Konec.)

XXII.

a sv. Blaža dan je bil v Zaselju semenj — edini v letu. Iz vse okolice, zlasti s hribov, se je trlo ljudstva. Hribovci so postavili na trg zvežnje grabelj, senenih vil, toporišč, kožuhovine vsake vrste, navadne ovčje kože in dragoceno kunino krzno. Okoliški kovači so ponujali železnino: krampe, sekire, motike in lemeže, pod šatori so razobesili in razložili od semnja do semnja potujoči štacunarji pisano robo, pred katero se je gnetla mladina. Tudi živine se je dokaj nagnalo.

Ves dan so bile gostilne nabito polne. Zaselje je valovalo in hrumelo. Šum in hrušč se je razlegal iz gostilen, s sejmišča so doneli hripavi glasovi štacunarjev in mešetarjev. Prijatelji, ki se niso srečali letoindan, so si sredi ceste segali v roke in se glasno pozdravljali.

Dan se je že nagnil globoko, preden je potihnilo mukanje govedi in meketanje drobnice ter so se semnjevalci porazšli na vse vetrove. Le tisti, ki so imeli utrjeno navado in pravico, da so z vsakega semnja odhajali poslednji, in pa oni, ki so izredno ugodno prodali in jih je zato privezala pijača ob družabno mizo v gostilni, le tisti so še obsedeli in se niso brigali za noč. Plaža in mešetarji so se ugnezdili v žganjarni pri Plankarju, trdni posestniki so sedeli pri — Rahnetu, kjer so si privoščili razen vina tudi pečenke.

„Rahnè!“ je zaklical čokat možakar, kateremu je klobuk že zlezel postrani. „Rahnè, liter boljšega zame in za moje prijatelje!“ Ob tem se je iztegnil čez mizo in molil prazno steklenico krčmarju. Dve težki volovski verigi, ki ju je imel na sebi, prekrizani čez prsi, sta zarožljali.

„Prav imaš, Andrec, le privošči si ga, ko si tako po računu prodal voli.“

Krčmar je segel po liter in odšel.

„Prehitro sem udaril! Za petak bi ga bil še privil, mesarja stisnjenega!“

„A, kaj tisto!“ mu je prigovarjal sosed. „Ko je plačano, se da. Če ne, je gotova nesreča.“

„Jok bi ga bil pripel, vem, da bi ga bil, vsaj za par kronic še.“

Tako je govoril Andrec bolj v mizo, nego prijateljem. Nato si je popravil klobuk in nena doma vprašal:

„No, glej ga, kje pa tiči danes Jok? Ali sem ga zgrešil, ali ga res ni bilo na semnju?“

„Nisi ga zgrešil — Joka ni bilo!“

„Ker ima dan,“ je pojasnil krčmar in postavil vino na mizo.

„Dan?“ se je zamislil Andrec iz Bukovja.

„Da tega ne veš in se čudiš?“

„Nič se ne čudim, ker ima dan, zakaj Jok ima grehov na plečih, da bi zaslužil že sto sodnjih dni. Toda čudim se, ker ga je vendarle zatela zanka.“